

Publicerad 2006-09-27 21:17 av Trafikstop

Finns säkert massor jag kommer sitta och ändra på i efterhand, ordval m.m Men just nu vill jag bara att den ska bli läst.

25 Kg minus ett hjärta

Det är märkligt hur något innanför en kan växa till något så stort, fast det inte syns så känns det alldeles underbart.

Och visst är det märkligt hur något utanpå kan försvinna, tyna bort och att alla ser det trots sina stängda ögon? Alla ser.

Vågen. Vågen. Jävla vågjävel jag ska stampa på dig tills du dör. Stampa och hoppa så att du växlar dödsryckande åt 45 och sedan mot 25 och sedan upp mot 50 igen och åter. Igen, igen, igen. Inga tårar ska längre fukta den plastbit som sitter för siffrorna. Inga nakna fötter ska ställa sig mitt på och inga andra ska se.

Han fimpar.

Jag fäster blicken på ett gammalt, fasttorkat tuggummi. Vi står på perrongen till tåg 15.47.

"Jag älskar dig"

"Det där är bara ord"

"Men dem är till dig, bara till dig..."

Om inte de två kammarna var fyllda med skatter av guld, silver, pärlor eller mynt. Så var dem iallafall fyllda med kärlek.

Jag lämnar matbordet och dukar av min tallrik och mina bestick.

Besticken hamnar i lådan och tallriken i skåpet bland dem andra igen. Tallriken har för alltid varit tom för mig på bordet. Mamma säger ingenting. Hon har gett upp. Hon lämnar allt åt slumpen. Slumpen har valt att se efter mig i några dagar till. Sedan lämnar även slumpen mig. Och då blir jag ensam. På riktigt.

"Du fattar väl att vi är oroliga för dig?" Jag petar med tåspetsen i gruset. Försöker låtsas att det inte är mig dem stirra på, pratar med eller om.

"Äsch skit i mig, ni har väl nog med bekymmer..." säger jag och sparkar slutligen iväg en stor sten som hamnar på en snubbes sko. Han stirra r surt på mig. Vi har inga jävla bekymmer. Brummar han och suger in rök från ciggen som kommer förkolna hans lungor innan han blivit 18. "Alla har vi bekymmer" svarar jag. "Petitesser kanske". Sa främlingen. "Grattis, du skolkade inte från svenskan den här veckan eller?" Och så önskar jag att jag kunde peka ett finger åt hela världen som orkade bry sig. Ingen behöver bry sig. Jag har aldrig bett om uppmärksamhet, ännu hellre om det jag försatt mig i.

Det är när man vågar släppa iväg sitt liv till någon annan, låta en dela med sig själv till någon som man litar

på som det går åt helvete.

Den där ballongen som sakta skulle stiga mot skyn, med hopp om att vidröra himmlen med sin röda färg och glans, stolt och fylld av kraft att kunna flyga hur långt som helst. Men något går snett.

Livet faller mot marken, som en trasig ballong. Ljudlöst pyser de sista luftet ut från det. De två kammarna töms på allt som dem samlat på och det är en katastrof som ingen ser eller känner till. Jag får bära på en katastrof för mig själv.

Åh gud, det är så tungt.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Trafikstop med Poeter.se id #8273 innehar upphovsrätten